

Grund og derfor ikke kunde indlede en saadant Forhandling med Magistraten.

Der foreligger ikke derefter noget om, at Udvalget har været utilfreds med dette Svar, og naar det ærede Medlem med et meget mildt Udtryk fandt Svaret saare utilfredsstillende, maa det vel egentlig blive en Sag mellem ham og Udvalget; det maatte, synes jeg, være gennem Udvalget, han skulde føre Sagen videre. Naar imidlertid den nuværende Regering har den Opfattelse, at den omhandlede Grund ikke bør afhændes, ser jeg ikke, at Undervisningsministeriet kunde indtage anden Stilling til Udvalgets Forespørgsel. Man kan derefter bebrejde os, at vi ikke vil afhænde denne Grund, man kan sige, at det er et forkert eller et dumt Standpunkt, men jeg kan ikke se, at der er noget Grundlag for at føle sig fornærmet endog i den Grad, at man truer med i den Anledning at stille sig mindre velvilligt overfor den foreslaaede Løsning af Nationalmuseumssagen, altsaa i nogen Grad antyder, at det rent saglige Hensyn kunde sættes til Side.

Adskillige ærede Medlemmer har udtalt sig om det kongelige Teaters Forhold og den fremtidige Ordning dær. Jeg tror ikke, jeg behøver at komme ind herpaa nu; det vilde vel være at foregribe Begivenhedernes Gang. Der er maaske Udsigt til, at vi kan faa hele to Lovforslag om denne Sag til Behandling i denne Samling, ogsaa kan der vel blive rigelig Lejlighed til at tale ud med hinanden derom. Man kan jo ogsaa faa for meget af det gode, som Bonden sagde, da han fik Møgløsset over Hovedet. Jeg haaber, det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen kan holde Interessen ved lige, indtil disse Forhandlinger kommer.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo rettede en Forespørgsel til mig angaaende Overlærerudnævnelser. Anledningen er, at jeg i Foraaret indstillede til Overlærerembedet i Søborg en Ansøger, som ikke var indstillet af Kommunalbestyrelsen. Det ærede Medlem udtalte, at det var noget ganske uhørt her i Landet, og derefter udtalte han, at noget lignende ikke var sket i den sidste Snes Aar. Nu er ikke nogen af Delene rigtig. Minister Keiser-Nielsen indstillede i Oktober 1913 til Overlærerembedet i Frederikssund en Ansøger, som ikke var opført paa nogen af de to Lister, der forelaa fra Byraadet. Jeg gjorde under Finanslovsforslagets tredie Behandling Rede for mine Grunde til at handle saaledes, som jeg gjorde ved denne Udnævnelse, og jeg skal ikke her gentage, hvad jeg da sagde; noget nyt har jeg heller ikke at tilføje.

Nu lyser det ærede Medlem imidlertid efter en Lov, der kunde give Kommunalbestyrelsen Indstillingsret, hvad den jo ikke har efter den nugældende Lov, og han spørger mig, om jeg vil fremsætte et saadant Lovforslag. Det agter jeg ikke at gøre, da jeg ikke mener, det er et Omraade, hvor en Lov er paakrævet.

Som det ærede Medlem bemærkede, er der en hævdevunden Praksis, hvorefter Kommunalbestyrelsen faar Lejlighed til at udtale sig om Ansøgerne, og som det ærede Medlem yderligere bemærkede i den Anledning: en hævdevunden Ret i Danmark er i Virkeligheden ofte lige saa god som den skrevne Lov. Deri giver jeg det ærede Medlem Ret. Og da her er Tale om en Ret af den Art, at ingen tænker paa at krænke den, er der ikke megen Grund til at søge en Lov gennemført.

Det ærede Medlem synes at finde det meget slem, at jeg kun vil forpligte mig til at følge Kommunalbestyrelsens Indstilling, naar den er enstemmig, det vil sige, naar der kun foreligger een Indstillingsliste for mig. Jeg ved nu ikke, om det ærede Medlem er helt klar over, hvad der egentlig ligger i den Bebrejdelse, eller hvorledes han tænker sig den Lov formet, som her skulde hjælpe Kommunalbestyrelserne til deres formentlige Ret.

Jeg kan da for det første gøre opmærksom paa, at den lovmæssig sikrede Ret, som Kommunalbestyrelserne har til at gøre Indstilling om almindelige Lærerembeder, fordrer netop denne Enstemmighed; altsaa, der kan ikke indsendes forskellige Lister af Flertal og Mindretal i Sogneraad eller Byraad. Der er ikke sikret et eventuelt Mindretal nogen som helst Indfyldelse; man maa se at enes. Er det nu et Overlærerembede, det drejer sig om, og der foreligger en enstemmig Indstilling, vælger Ministeriet mellem de indstillede, har vist altid gjort det, jeg har da altid gjort det. Kommunalbestyrelserne har altsaa ifølge Hævd lige saa god Anledning til at give deres Mening til Kende og faa denne Mening respekteret, som de har ved de andre Ansættelser, ganske den samme som ved disse andre Ansættelser, hvor deres Ret er lovmæssig sikret.

Nu kan man jo mene, at det heller ikke er tilstrækkeligt, og at man ved den paatænkte Lov skulde sikre, at der kunde indsendes flere Indstillingslister og saa blive taget Hensyn til saadanne Indstillinger. Men det er mig ikke ganske klart, hvordan man lovmæssig skulde forpligte Kaldsmyndigheden overfor en saadan Indstilling. Det